

Možná nám stačí obraz Velké vlastenecké války?

cs.topwar.ru/213254-mozhet-hvatit-nam-obraza-velikoj-otechestvennoj.html

Roman Skomorochov

22. března 2023

Dnes bych chtěl mluvit o srovnání. Někteří autoři a blogeři ruského segmentu velmi aktivně využívají obraz Velké vlastenecké války a promítají jej do současnosti. Obecně to moc nefunguje a vyvolává to jen záplavu otázek.

Ve skutečnosti, pokud si nevezmete hrdinství sovětských vojáků, důstojníků a domácích frontových pracovníků, pak upřímně řečeno, srovnání nejsou příliš dobrá. Upřímně řečeno, je překvapivé, že mnozí prostě nechtějí pochopit, že od událostí Velké vlastenecké války, konkrétně těch, které se odehrály na území Ukrajiny, uplynulo 80 let. To nám však nebrání v prohlášeních ve stylu „Pak jsme je porazili a teď porazíme všechny!“.

Je jasné, že někteří budou bít, a úplně jiní budou mluvit. To je jeden ze základních faktorů modernity.

Nejprve si povíme něco o taktice. K taktice Wehrmachtu na začátku války

Až do roku 1943 byly útočné operace ovládány oklikami a obklíčeními s následnými pokusy o obklíčení. Proč? Protože Němci měli jen dvě možnosti vývoje událostí: Minsk a Kyjev.

Minsk ztělesňoval kvintesenci všech operací prováděných v Evropě. Wehrmacht totiž v letech 1939-40 nekazil protivníky frontálními údery, protože jejich armády bylo čím rozbít. Ale po 22.06.1941, věřice ve svou sílu, to Němci zkusili.

Ano, Minsk byl dobyt prostě rychle, čtvrtý den války. S přibližně stejnými silami (Rudá armáda měla čtyřikrát více tanky), zvítězil Wehrmacht, v bialystockých a minských „kotlích“ ztratila Rudá armáda 161 tisíc mrtvých a zajatých. Německé ztráty činily více než 32 tisíc zabitých lidí.

Případ, kdy je poměr ztrát 5:1 ve prospěch útočníků.

V Kyjevě to bylo ještě horší, ačkoli válka byla již ve druhém měsíci. Tam Rudá armáda zavedla princip „Stůj až k smrti“ a „Neustupuj bez rozkazu“, v důsledku čehož (plus absence rozumného spojení) vyústilo v obklíčení a porážku jihozápadních Přední. Ztráty, podle našeho ministerstva obrany, odtajněné v roce 1993, činily více než 700 tisíc lidí, z toho 627 tisíc je nenávratných. Němci uváděli pouze 655 tisíc vězňů.

Ztráty při obraně Kyjeva činily 48 tisíc od Rudé armády (s Kyjevskou milicí) a 14 tisíc od Wehrmachtu. Rozdíl oproti Minsku jsou dva měsíce pozičních bojů, které umožnily něco z podniků evakuovat.

Obchvat a pokrytí – to bylo v té době velmi inovativní. A o plodech se můžete přesvědčit sami.

Dále máme příklad jiné povahy. Oděsa. Město, které bylo obleženo, bylo napadeno čelně a tak dále. 73 dní. Neexistovaly žádné „kotle“, protože samotné město, obklopené a zásobované mořem, se stalo „kotlem“.

Ano, u Oděsy operovali převážně Rumuni, bojovala tam 4. rumunská armáda. Účast Němců sestávala z jedné pěší divize a několika útočných praporů. Vše vedl rumunský generál Chuperke.

Výsledek útoku z hlediska ztrát: 92,5 tisíc lidí z rumunsko-německých jednotek a 16,5 tisíc lidí z Rudé armády. Zabitý.

Řekni klasika? Ale ne, pak tu byl Sevastopol, ve kterém se naši generálové a admirálové ukázali prostě jako mistrovské dílo. Sevastopol byl kapitulován, i když mohl vzdorovat poměrně dlouho.

Celkové ztráty Rudé armády a námořnictva za celou dobu obrany Sevastopolu od 30. října 1941 do začátku července 1942 činily 200 481 osob, z toho 156 880 osob byly ztráty nenávratné, 43 601 osob sanitárních. Německé a rumunské ztráty se odhadují na asi 60 240 zabitých a až XNUMX XNUMX sanitárních ztrát.

Ale co když frontální útok provádějí chytrí generálové, ale stojí proti nim neméně chytrí? Co pak?

A pak Voroněž. Krvavý mlýnek na maso, jehož účelem byl Stalingrad. Město bylo téměř dobyto, ale nakonec to nevyšlo a nakonec se stalo hrobem pro Němce, Maďary a Rumuny. Bylo zabito 320 75 Němců a spojenců. Asi 400 tisíc lidí bylo zajato. Ztráty Rudé armády činily asi XNUMX tisíc lidí, ale zahrnuje to i útočnou část operace Voroněžsko-Kastornenskaja.

Jak se vám líbí čísla? A když ještě trochu víc: za šest týdnů, během kterých Wehrmacht dobyl Belgie, Dánsko, Holandsko a Francii, 29 640 zabíjených a 133 573 zraněných, celkem 163 213 lidí.

Bypass, krytí, „kleště“, „kotel“. Podmínky vítězství, které po roce 1943 velmi, velmi úspěšně využívali jak sovětsí maršálové, tak generálové.

Proč se na ně dnes upřímně zapomnělo a z celé vojenské doktríny Velké vlastenecké války zbyly jen frontální údery, dnes mnozí nechápou. A je bolestně urážlivé sledovat obraz podobný roku 1941: masy pěchoty a techniky se chystají zaútočit na osadu bez průzkumu, bez letecké podpory, prostě jdou. Vše je v nejlepších tradicích června až července 1941.

Je zbytečné se ptát, odpovědi nebudou.

Promluvme si o spojení

Stejně otřepané téma jako taktika. Dnes můžete o diskreditaci armády mluvit, jak chcete, ale jak ji zdiskreditovat lépe než civilní „Baofengy“, kterými jsou na vlastní náklady vybaveni příslušníci NWO? Potřebu nákupu radiostanic navíc zaznívá hned na začátku spolu s lékárníčkami.

Neexistuje žádné spojení. Jediná relativně uzavřená komunikační linka je stejná TA-57 s cívkou PPPPM polního vodiče. Vše ostatní snadno nepřítel zachytí a stejně klidně zasekne.

Pokud mluvíme o kontinuitě generací, pak je vše úplně stejné jako v létě a na podzim roku 1941. A v tom krvavém září 1941 nebyla u Kyjeva žádná komunikace. Rozhlasová stanice v Rudé armádě je poměrně zvláštní fenomén. To znamená, že byly místy, ale smysl z nich byl malý. 95 % komunikace zajišťovalo drátové vedení.

A tak historické příklad: v polovině září 1941 se vyvinula katastrofální situace.

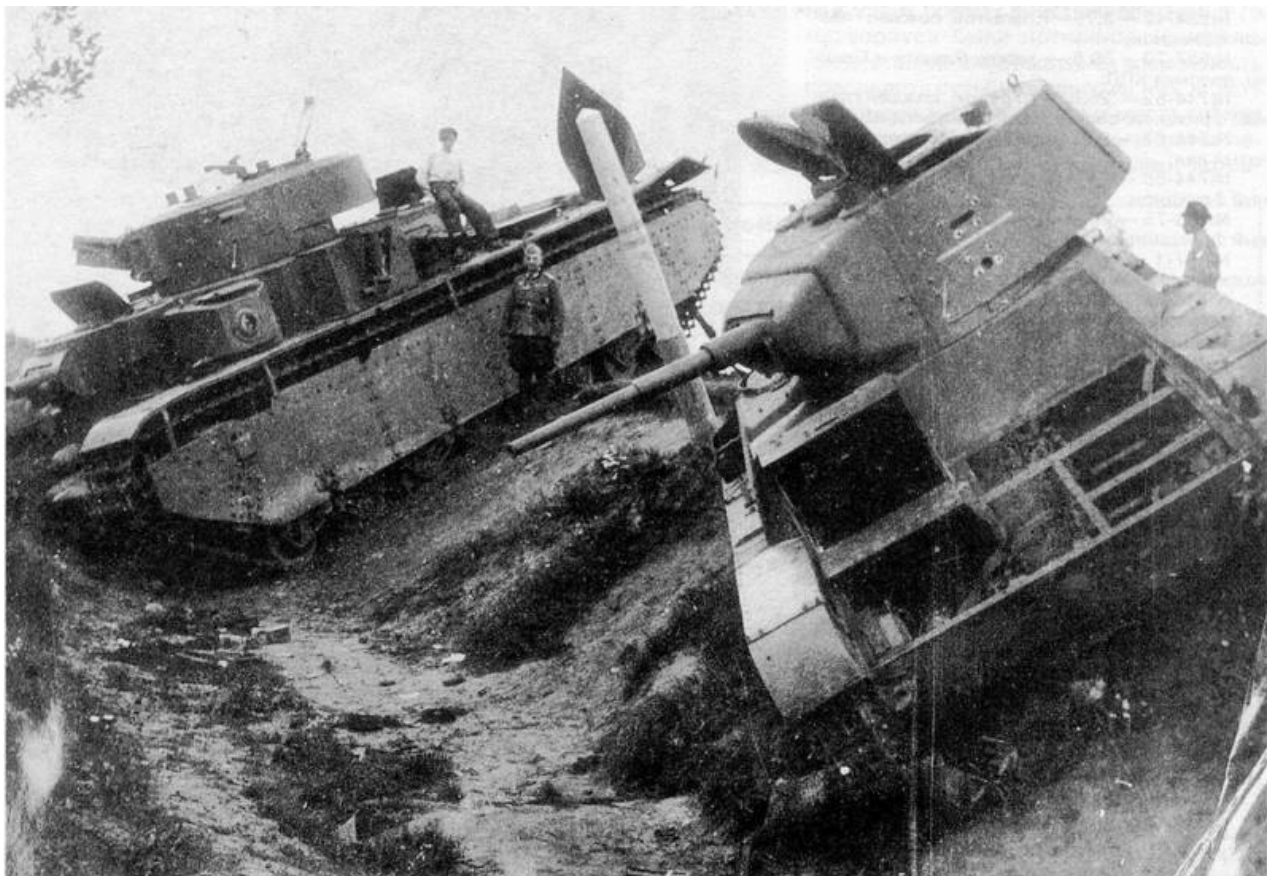
14. září jednotky Model a Khube dobyly Lokhvitsu a Lubny a 15. září obklíčily 5., 21., 26. a 37. armádu Rudé armády. Obklíčený byl součástí řízení celé jihozápadní fronty.

Velitel Jihozápadního směru Semjon Timošenko (do funkce jmenován 16. září) vyslal 11. září k veliteli fronty Michailu Kirponosovi vedoucího operačního oddělení velitelství fronty Ivana Bagramjana. Proč? A pak, aby Bagramyan ÚSTNĚ předal rozkaz stáhnout jednotky k hranici řeky Psyol.

Situace je skličující: velitel směru nemá žádné spojení s velitelem fronty, proto nevysílá jen tak někoho, ale jako styčného důstojníka náčelníka operačního oddělení fronty! Kirponos, pamatující na Stalinův rozkaz, odmítl opustit Kyjev bez písemného rozkazu vrchního velitele (je jasné z jakých důvodů), a proto pokusy o kontakt s Moskvou vedly k tomu, že teprve 18. září Šapošnikov, náčelník generálního štábu, předal povolení od Stavky ke stažení vojsk.

Němci samozřejmě seděli a jako pánové čekali, až tenhle blázelec skončí. V důsledku toho došlo ke ztrátě času. Obklíčené armády byly podle očekávání poraženy, frontový velitel Kirponos zemřel spolu s frontovým velitelstvím a velením 5. armády.

Tři dny bez komunikace – a čtyři armády přestaly existovat.

Co máme s komunikací dnes? Vše na stejné úrovni.

Pár slov o zadní práci

Zadní... Okamžitě se mi vybaví "Vše pro předek, vše pro vítězství."

Ale my nemáme frontu, máme něco takového... NWO, zkratka. A proto přesun průmyslu na vojenskou základnu prostě není potřeba. Takže přemýšlejí ve vládě a tam to vědí lépe.

Proto Sibselmash, který uměl vyrábět mušle po milionech, prodal státní korporace pro rozvoj obchodními centry, prodá se závod v Engels, který uměl opravovat BMP a MT-LB, ochránci vyprodané Motovilikha stále drží z posledních sil...

Ale už nemám ani stínu pochyb o tom, že se "zbytečné" vojenské závody prodají a na jejich místě vyrostou obchodní a zábavní centra. Země nevede válku, což znamená, že obchodovat a bavit se může naplno každý. Není divu, že VTsIOM oznámil, že 82 % Rusů se považuje za šťastné.

A civilní vysílačky nám bude prodávat Čína. Dodá nám Írán drony, termokamery, optické zaměřovače, kolimátory, pancéřování. A tam, vidíte, se dostaneme k tankům se zbraněmi.

Proč potřebujeme něco vyrábět, když se dá všechno koupit, že? Rok SVO uplynul, problém s drony není vyřešen. Proč existují drony, obyčejné lékárníčky, které měly být vyvinuty a urychleně se začaly dodávat armádě...vyvíjeny a dodávány. Jen v žádném případě ne zástupci ministerstva obrany nebo Rostecu, ale všichni stejní dobrovolníci. Prostřednictvím veřejných prostředků.

To je snad jediné pozitivní, co si z událostí před osmdesáti lety vzali. Ale ani zde není vše jasné. Ano, sovětsí lidé ze svých úspor stavěli letadla, tanky a dokonce i tankové kolony.

V důsledku toho bylo z veřejných peněz postaveno asi 18 000 tanků, asi 2 500 letadel, 16 člunů, 8 ponorek. Nejde jen o přímé příspěvky, ale také o peníze, které občané převedli do Fondu obrany a za které byly nakoupeny státní dluhopisy. 94,5 miliardy rublů s těmito penězi.

Ale: bylo postaveno více než 110 tisíc tanků. Letadla všech typů - více než 125 tis. To znamená, že to byla veškerá možná pomoc od občanů země, ne nějaké abstraktní vlastenectví, ale touha vyrovnat se s běžným neštěstím a pomoci blízkým. Ve skutečnosti téměř v každé rodině někdo šel na fronty Velké vlastenecké války.

Ale v Rusku? A v Rusku 21. století s pomocí občanů a dobrovolných asistentů armády ucpávají díry a získávají to, co tam není. Ale nejsou tu vysílačky, drony, termokamery, slušná optika pro odstřelovače, kolimátory, lékárničky, věci moc není.

A ministerstvo obrany si z toho příliš hlavu nedělá. Stejně jako v případě bezpilotních letounů, kterými slíbili, že armádu převálčují, ale neřekli do kterého roku. Pravděpodobně, jako vždy, za 10 let budeme muset počkat, až všichni zapomenou. A s termokamerami stejný příběh. Náhrada dovozu, že? Tak kde jsou? Stejně francouzské matrice?

O takové maličkosti, jako jsou lékárničky, je až trapné mluvit. Musí to být nějaká prastará kletba, že nám může být odebráno jen to nejhorší z minulosti. Frontální útoky ve stylu první světové války, neschopnost poskytnout armádě vše potřebné (také ve stylu první světové války) a naše úžasné spojení s mobilními telefony a civilními Baofengy.

Na dvoře mezitím 21. století.

A nepřítel, 22. armáda světa, má satelity. Cizinci ano, ale jsou. A tyto satelity poskytují úplný obraz o APU. Kde je naše orbitální satelitní konstelace, proč naši střelci jako slepá štěňata pracují po náměstích, opět ve stylu první světové války?

Ano, „měsíční krajiny“ z ruského dělostřelectva se již staly klasikou žánru. Stejně jako řízené střely a „Šáhedy“ létající zničit zcela nepochopitelné objekty civilní infrastruktury, ale ponechávající neporušené mosty, trakční měnirny a lokomotivní depa.

Ale ukrajinské "Haymars" létají velmi přesně a ničí nejen vojenské objekty, ale létají na velitelství. A dostanou. A způsobují škody ruské armádě.

A 22. armáda má i velmi přesné houfnice s naváděnými střelami. A obrovská letadla AWACS, visící celé dny v „neutrálních vodách“ a poskytující ucelený obraz o tom, co se děje ve vzduchu.

Ale hlavně je tu souvislost. Uzavřené, šifrované, v souladu s požadavky moderny.

Celkový

Ve skutečnosti je velmi smutné, když lidé, mírně řečeno, nechápou běžné pravdy. A začnou psát upřímné a škodlivé nesmysly typu „mohli jsme to udělat tehdy, dokážeme to dnes!“.

Ano, sovětští maršálové šli velmi obtížnou cestou k vítězství, jejich učení stálo zemi velmi draho, ale poučili se a stali se skutečnými vojevůdci. Navíc vítězové v té válce. Ano, musel jsem se poučit ze svých vlastních, krvavých a těžkých chyb. Někteří za chyby zaplatili životem, ale: výsledek byl vítězný.

Co se naši generálové dnes učí, nebudu říkat. Ale zatím, a to je zřejmé ze zpráv ministerstva obrany, je naše armáda schopna zaútočit do čela s masami pěchoty, podporovaná tanky a bojovými vozidly pěchoty, osadu obsazenou nepřítelem.

To je úroveň první světové války. Zejména s ohledem na naprostý nedostatek interakce mezi jednotkami a podjednotkami z hlediska komunikace.

Kdo je jednodušší - 2. armáda světa, bojující podle kánonů před 110 lety, nebo 22. armáda, která se snaží bojovat podle moderní taktiky?

Do jaké míry lze porovnávat dvě války, které dělí téměř sto let?

Jak hloupě vypadají ti, kteří se dnes nějak snaží spekulovat (přesně spekulovat, protože platí i za hlouposti na internetu), tak hloupě na tom, že se dopustili občané strukturou a duchem úplně jiné země?

Země byla opravdu jiná. A lidé byli různí. A armáda. A - co je nejdůležitější - vedení země chtělo totéž, co chtěli lidé (z nichž se skládala armáda) - vyhrát tuto válku. To byla záruka Vítězství, a ne v kontinuitě generací a upřímně idiotském „můžeme opakovat“.

Úcta a čest památce předků je sama o sobě posvátná a třikrát svatá, pokud jde o TU válku. Ale srovnávání, v přepisu dnešní doby, je daleko od něčeho, na čem můžete zajít daleko. Srovnávat Rudou armádu a ruskou armádu je obecně těžké, uplynulo téměř století.

Proto samotný přístup „vyhráli naši dědové, vyhraje i my“ - vypadá tak... zvláště. Možná skutečně není nutné takto zneužívat obraz Velké vlastenecké války. Zatím alespoň žádná shoda. Vy ne, milí čtenáři?